

— Ναι, απάντησε εκείνη, χωρίς να έχη τη δύναμη ν' άρνηθῆ.
— Ποῦν καλά! εἶπε τότε σοβαρά ὁ στρατηγὸς ἀνακτώντας τὴν ψυχραμία του. Στὸ ἔξῃς δὲν εἶσθε περὶ τίποτε γιὰ μένα. Ὅσο γιὰ τὸ συνενόχο σας, μπορείτε νὰ τὸν σώσετε, ἀποκαλύπτοντας τὴν ἀλήθεια... Μὰ τότε, εἰπειθὶ τὸ ὄνομα μου θ' ἀτιμασθῆ, μάτετε ὅτι θὰ ἀυτοκτονήσω...

— ὦ! ὄχι! φώναξε ἡ Ἐριάν. Δὲν θὰ τὸ κάνετε αὐτὸ!... Δὲν θὰ μὲ θέσετε στὸ τρομερὸ αὐτὸ δίλημμα ν' ἀφήσω τὸν κ. Φρενοῦ νὰ πεθάνῃ ἢ νὰ ἐξωθίσω σὰς στὸ θάνατο!...

— Ἐμίλησα μιά φορά! εἶπε ὁ στρατηγός. Κάνετε ὅτι σὰς ἀρέσει.

Καὶ μὲ ψυχρότητα βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.
— ὦ! ὄχι!... ὄχι!... Χάφι!... φώναξε ἡ Ἐριάν.
Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει;... Ποῖόν νὰ ὠσόη; Τὸν σίγγιό της ἦ τὸν Ζάκ;... Κόντευε νὰ τρελλαθῆ!...

Ἡ ἡμέρα χάραξε γκριζὴ καὶ μελαγχολικὴ. Μέσα στὸ κελί του μὲ τὸς ἀσεπτομένους τοίχους, ὁ Ζάκ Φρενοῦ περιμενε... Σκεφτόταν τὴ γυναίκα γιὰ τὴν ὁποία θὰ πέθαινε, καί, μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ ἀγωνία, ἀναρωτιόταν ἂν αὐτὴ θὰ ἐπιχειρούσε νὰ τὸν ἰδίῃ γιὰ τελευταία φορά!...

Ἐξαφνὰ ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ἓνας ταγματάρχης μῆτρε μέσα, δὲν ἔξω, στὸ διάδρομο, περιμενε ἓνα ἀπόσπασμα στρατιωτῶν μὲ τὰ ὅπλα ἰπὸ μᾶλῃς.

Ὁ Ζάκ, καταβάλλοντας μιά προσπάθεια, σηκώθηκε καὶ εἶπε:
— Ταγματάρχα μου, εἰμαι ἔτοιμος.

Σὲ λίγο ἡ πένημι πομπὴ ξεκίνησε. Κατέβηκαν τὴ σκάλα, πέρασαν ἓνα διάδρομο καὶ ἔξαφνὰ ὁ Ζάκ βρέθηκε μὲσ' στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς, στὸ βάθος τῆς ὁποίας βρισκόταν παρατεταγμένο τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ἓνα τύμπανο χτύπησε καὶ ἐνῶ ὁ στρατὸς παρουσίαζε ὅπλα, ὁ ταγματάρχης ξύλωσε τὴς ἐπιπομίδες τοῦ Ζάκ καὶ τὸν ὠδήγησε στὴν ἄλλη ἀρχὴ τῆς αὐλῆς, ἀκριβῶς ἀπέναντι στὸ ἀπόσπασμα.

Κατὰ τὴν ὑπεράτη ἐκείνῃ στιγμῇ, παρ' ὅλο τὸ θᾶρος του, ὁ μελλοθάνατος χλωμάσε... Σκέφτηκε τὴ χαμένη του τιμὴ κ' ἐκείνῃ τῇ γυναικί, ἡ ὁποία δὲν εἶχε προσπαθήσει νὰ τὸν ξαναἰδῆ. Ἀπὸ δάκρυα κήλησαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὁ ταγματάρχης ἔβησε τὸ σπαθὶ του καὶ ὁ ἄνδρας τοῦ ἀποσπάσματος σκόπεψαν.
Ὁ Ζάκ ἔκανε μιά τελευταία προσπάθεια καὶ φώναξε:

— Ζήτη ἡ Γαλλία! Ζήτη ἡ Πατρίς!...
Τὴν ἴδια στιγμῇ, μιά γυναίκα φάνηκε στὴν εἰσοδὸ τῆς αὐλῆς, ξεμαλλιασμένη, τρέχοντας ἀπὸ τρελλή.

— Σταθίτε!... Σταθίτε!... φώναξε. Εἶνε ἀθῶος!... Βρισκότανε στὸ σπῖ...
Μὰ ἦταν περὶ πολὺ ἀργά.

Ὁ ταγματάρχης εἶχε κατεβάσει τὸ ξίφος του καὶ μιά τρομερὴ ἀποβροντία ἀνηχοῦσε...

Ὁ Ζάκ Φρενοῦ, τραπημένος ἀπὸ δώδεκα σφαιρὲς, σωφίστηκε κάτω, ἐνῶ ἡ Ἐριάν βράζοντας μιά τρομακτικὴ κραυγὴ, μιά κραυγὴ τρελλῆς, ἔπεσε κοντὰ του, ἀπάνω στὸ αἱματοδομημένο πλακόστρωτο.

FREDERIC CARMON

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

Ὁ περιφίμος στρατηγός τῶν Ρωμαίων Ἰούλιος Καίσαρ ἐταξείδευε κάποτε μ' ἓνα μικρὸ πλοῖο. Στὸ ὄρθιο ἦμος τοὺς ἔπασσε μεγάλη τροχιά καὶ ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοιαρίου θέλησε νὰ γυρίσουν πίσω στὸ λιμάνι. Ἄλλ' ὁ Καίσαρ, ἀτάραχος μπρὸς στὸν κίνδυνο, τὸν διέταξε νὰ ἐξακολουθήσῃ λέγοντας:

— Μὴ φοβάσαι, προχώρει. Αὐτὴ τὴ στιγμῇ βυστᾶς στὰ χέρια σου τὸν Καίσαρα καὶ τὴν τύχη τοῦ Καίσαρος!...

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς φοβάμαι, ἀπάντησε ὁ ἔξυπνος πλοίαρχος.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Ἐκείνος πῶχει εὐκὴ γονιοῦ, γεννοῦν κ' οἱ πετανοὶ του.

— Τοῦ κλέφτη κλέφτουνε κοπιὴ κ' ἐκείνος κλέφτει βάρκα.

— Ὅψιμη παντρεία, πρῶμα ὀρφανά.

— Κάλιο καλὴ δρεξὶ παρὰ καλὸ φαί.

— Τ' ἀρεσκοῦμενα τοῦ ἀνθρώπου τὰ καλύτερα τοῦ κόσμου.

— Ὁ τρελλὸς τὸ μεθυσμένο σάν τὰ μάτια του τὸν ἔχει.

— Κλέφτης ἀπιστος, καθάριος νοικοκύρης.

— Ἄν καθίσῃς μὲ στραβόν, ὡς τὸ βράδι θ' ἀλλοιωθῆς.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΚΥΛΩΝ

Ὁ κλέφτης τῆς κοτολέτας, Πῶς τὴν κλέβει. Ἡ ντροπὴ του. Ὁ Ἄζωρ ποὺ ἀποκαλύπτει τοὺς κλέφτες. Ὁ σκύλος τοῦ λοῦστρου. Πῶς τοῦσταλνε πελατῆα. Ὁ εὐσπλαχνὸς καὶ ἐλεήμων Μπουλ. Γιατὶ ἔκρυβε τὸ φαγὶ του, κλπ.

Καὶ ἄλλες φορές ἐγόραψα γιὰ τὴ νοσηρότητ, τὴ γενναίωτῃ καὶ τὴν αὐθισία τῶν σκύλων, τῶν ἀφροσιωμένων αὐτῶν φίλων τοῦ ἀνθρώπου, οἱ ὁποῖοι τὸν ἱπηρετοῦν πιστὰ σ' ἕλη τους τὴ ζωὴ καὶ πολλές φορές τοῦ προσφέρουν ἀνετίμητες ἱπηρεσίες. Σήμερα σταχυολογούμε χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας μερικὰ ἀκόμα χαρακτηριστικὰ ἀνεκδοτά.

Ὁ Γάλλος φισοδιφῆς Ρομάν εἶχε ἓνα σκύλο, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε ἐξαφρετικὰ καὶ δὲν τὸν εἶχε μαλλοῦσι οὔτε μιά φορά. Μιά μέρα ὅμως ὁ σκύλος αὐτός, σὲ μιά στιγμῇ ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε κανεὶς, πήρε ἀπ' τὸ τραπέζι μιά κοτολέττα καὶ τὴν ἔκρυψε κάτω ἀπ' τὸν κανατέ. Ὁ κύριός του ἀντέληφθη τὴν κλοπὴ, ἀλλὰ προσπαθῆθηκε ὅτι δὲν εἶδε τίποτε. Ὁ σκύλος ἔμεινε κάμποσα λεπτὰ κάτω ἀπὸ τὸν κανατέ σκεπτικῶς, χωρίς ν' ἀγγίξῃ τὴν κοτολέττα. Ἐπειτα ὅμως, δὲν νὰ πήρε μὲ μῆς τὴν ἀπόφασί του, βγήκε ἀπὸ τὴν κρύπτη του καὶ ἀπόθεσε τὴν κοτολέττα πρὸς τὸ σπῖ τοῦ φισοδιφῆ. Ὑστερα γύρισε πίσω στὸ ἔσει του, κατέβασε τὸ κεφάλι του ἀπ' τὴ ντροπὴ κ' ἔμεινε ἐκεῖ κοιμημένος ὥσπου νύχτωσε. Κάθε φορά δὲ ποὺ ὁ κύριός του πῆγανε κοντὰ νὰ τὸν χαϊδέψῃ, αὐτὸς γυρνοῦσε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά κ' ἀπέφαινε νὰ τὸν χιττάξῃ στὸ πρόσωπο. Κ' εἶτοι ὁ φιλότητος σκύλος δὲν ξανατόλησε νὰ κλέψῃ τίποτε.

Μιά βραδυνὰ κάποιος Παρισίος ἔμπορος ἔπηγε στὸ θέατρο μαζὺ μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ διὰ τοῦ παιδιὰ. Στὸ δίστασμα αὐτὸ μῆλων κλέφτες στὸ σπῖ του, οἱ ὁποῖοι ἐκτός τῶν πολιτικῶν κομημάτων πῆγαν μαζὺ τους τὸ σκύλο τοῦ σπιτιοῦ Ἄζωρ καὶ τὸ ἄλογο Καβούλ μὲ τὴν ἄμαζα ποὺ ἔστρενε!...

Ὁ ἔμπορος δταν γύρισε ἀπὸ τὸ θέατρο εἰδοποίησε τὴν ἄστυνομία γιὰ τὴν κλοπὴ, ἀλλὰ παρ' ὅλες τὴς ἔβουνες τῶν ἀστυνομικῶν οἱ θράσται παρέμειναν ἀγνωστοί. Ἐξαφνὰ μιά κέρα παρουσιάστηκε στὸ σπῖ τοῦ Ἄζωρ. Ὁ κύριός του μόλις τὸν εἶδε τὸν ἐληθίσσε καὶ χαϊδεύοντάς τὸν τὸν ἐρώτησε μὲ γλυκὸ τρόπο:

— Γιὰ πῆς μου, Ἄζωρ, ποὺ εἶνε ὁ φίλος σου ὁ Καβούλ;

Ὁ ἔξυπνος σκύλος μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα τοῦ κλειμένου ἄλόγου ὤρμησε ἔξω ἀπ' τὸ σπῖ γαργίζοντας καὶ τραβώντας τὸν κύριό του ἀπ' τὸ παντελόνι. Ὁ ἔμπορος ἀκολούθησε μ' ἐμπιστοσύνη τὸ σκύλο καὶ σὲ λίγο ἔφτασε μυστράσ' ἓνα παλιὸ σπῖ τῆς ὁδοῦ Παντέν. Μῆτρε μᾶζι μὲ διὰ ἀσφυκτικὰς ποὺ εἶχε φωνάξει ἐνωμεταξὺ στὸ δρόμο καὶ σὲ μιά ἀποθήκη ἀνακάλυψε τὸ ἄλογο μαζὺ μὲ τὸ ἄμαζι. Οἱ ἔνοικοι τοῦ σπιτιοῦ συνελήφθησαν καὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ὁμολογήσουν τὴν πράξί τους.

Κοντὰ στὴ Νέα Γέφυρα τοῦ Παρισιοῦ περιεφέρετο καθημερινῶς ἐπὶ ἓνα δίστασμα κάποιος σκύλος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴ συνήθεια νὰ τρίβεται ἀπάνω στὰ πόδια τῶν διαδωτῶν ποὺ περνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ. Τὸ περιεφῆ ὅμως ἦταν ὅτι προτιμοῦσε ἐκείνους ποὺ φοροῦσαν παπουτῆα λουστραρισμένα, τὰ ὁποῖα ἔλερσνε φυσικὰ μὲ τὴς ἀνεξήγητες τρυφερότητές του καὶ τοὺς ἀνάγκαζε νὰ τὰ ξαναγαλῶζον στὸν πλησιέστερο λοῦστρο. Ἡ ἄστυνομία ὕστερα ἀπὸ μερικὲς καταγγελίες παρακολούθησε μιά μέρα τὴν περιεργὴ αὐτὴ σκηνὴ τοῦ λερωμάτος τῶν παπουτῆων καὶ συνέλαβε ὡς ἔπαυσι τὸ λοῦστρο, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ κύριός του σκύλου. Ἀπὸ τὴν ἀνάγκαι ὅμως ποὺ ἔγινε ἀπειδείχη ὅτι ὁ σκύλος δὲν εἶχε λάθει ὀδηγῆς ἀπ' τὸν κύριό του νὰ λαθεῖν τὰ παπούτσια τῶν διαδωτῶν, ἀλλὰ τὸ ἔκανε μόνος του, ὀδηγούμενος ἀπὸ κάποιο μυστηριώδες ἔνστικτο.

Ἐνας ἄλλος σκύλος ὀνόματι Μπουλ, ἡλικίας πέντε ἐτῶν, σὲ κάθε δεῖπνο τοῦ κυρίου του, ἐνῶς Ρώσος πρίγκηπος ἐξορίστου στὸ Παρίσι, ἔφαρνε τὴν τροφὴ ποὺ εἴρχονταν καὶ τὴν ἔκρυβε κάτω ἀπὸ ἓνα χαλί, κοντὰ στὴν κατοικία του. Ἀπ' τὴς πολλῆς φορές ἐκινήθηκε ἡ περιέργεια τοῦ κυρίου του, ὁ ὁποῖος ἀποφάσισε νὰ ἐξευκλώσῃ τὴ συμβαίνει. Μιά μέρα λοιπὸν κατὰ τὰ χαράγματα εἶδε τὸν Μπουλ νὰ γυρῆ σπῖτι μαζὺ μὲ ἄλλους μὲντες σκύλους, τοὺς ὁποῖους ὠδήγησε στὴν κατοικία του καὶ τοὺς ἐμοίραζε γενναίωτῃ τὴν τροφὴ ποὺ εἶχε κρυμμένη κάτω ἀπ' τὸ χαλί. Ἡ ἐλεημοσύνη αὐτὴ τοῦ Μπουλ στοὺς πεινασμένους ἀδόποτους σκύλους γινόταν, ὡς εἶπε κατόπιν ὁ Ρώσος πρίγκηψ, μιά φορά τὴν ἐβδομάδα...

